

Александър подскочи.

— Какво? Какво говориш! Не се глуми с мен!

Царицата приближи към тях. Благите ѝ сребристи очи бяха пълни с почуда:

— Как е възможно!

— Ала защо не? — добави севастократорът. — Нима княз Иона не се завърна неочаквано, сякаш възкръснал, от латинския плен?

Фландърската графиня Жана пишеше:

"... Някакъв знатен мъж от Мартен, срещнал в Глансонската гора един пустинник с благороден вид и лик. Тъй като напоследък в нашата страна се бяха разнесли мълви за видни бранници, които след злополучната бран при Адрианопол се пръснали из страната, като странствуващи поклонници, или отшелници, Мартенският велможа заподозрял в среднатия някакъв рицар, който крие името си. Новината се разчула навсякъде. Стотици люде почнали да посещават пустинника и да го разпитват. Макар, че той отричал да е бил някога кръстоносец на изток, навсякъде почнало да се говори, че той крие името си и е някаква знатна личност. Изброили му всичките имена на рицарите, които са се изгубили в битката при Адрианопол. Когато казали да не би да е сам граф Бодуен, той се смутил и навел глава. И сега, цялата му страна се вълнува и тревожи: неизвестният пустинник — графът на Фландрия ли е, или не. Цели градове се присъединяват към него, отварят му портите си, посрещат го с възторг и умиление. На Петдесетница той се увенчал като владетел. Смутена в своите синовни чувства, аз поканих непознатия като свой баща, да дойде в двора ми, за да установим истината. Той отказа, понеже се боял от измама: да не го отровим. Тревогата ми е безмерна. Затова Ви моля, Монсенъор, да ми съчувствувате в това трудно положение и ми помогнете да разбера истината. От Вас искам да зная: дали е известно в България мястото, където е погребан баща ми, за да изпратя да приберат костите му,